

A szamár megfontolásai a jeruzsálemi bevonulás órájában

Úgy vélem, most vagyok a karrierem csúcspontján.
Becsülettel megmondva, meglehetősen másképp
képzelt el.
Valahogyan boldogabbnak, könnyebbnek,
lelkesebbnek.
Megboldogult nagyapám,
Aki annakidején Egyiptomba vitte Öt,
Sokkal nagyszerűbbnek festette le, mint ami most
van.
Mindig lelkesedett a nagy, tágas sivatag illatáért,
A tiszta horizontért,
A magányos oázisokban eltöltött felfrissítő
pihenőkért,
A tiszta, friss víz és tisztességes takarmány mellett.
Még évekkel ezután is bánatosra mesélt nekem
Az egyszerű, bonyodalommentes életről,
És a boldog játékokról Máriával, Józseffel és a
Gyermekekkel.
És ha meggondolom – akkoriban menekülésben
voltak.
És Ő most már megnőtt és diadalmasan bevonul,
És én ezt a diadalt kevésbé veszem észre.
Egyáltalán nem tartom sokra ezeket a költséges
liturgikus parádékat,
Ahol olyan nagy a lárma és a felhajtás.
Sokkal inkább kedvelem a békességet, a nyugalmat,
a szemlélődést.
De most ugrálnak körülötte és kurjongatnak és
kiabálnak és énekelnek,
Hogy ez már az idegeimre megy.
Na persze, ha boldog vele, érezzék jól magukat.
És remélhetőleg tartós marad a lelkesedésük Őerte.
Hozsannát mindenki tud énekelni, ha nincs komoly
következménye,
És ha mindenki ugyanazt kiabálja valaki körül.
Hát csak csinálják, ha ez segít nekik abban, hogy
Vele tartsanak.
Ez nekem így nem fekszik.
Azt sem értem, mit jelentsen az,
Hogy állandóan ruhákat és ágakat és fűcsomókat
dobálnak az útra.
Hiszen csak lépten-nyomon megbotlik az ember,
És nagyon kell figyelni, hogy el ne essen.
Az egyenes, tiszta, világos út egyáltalán nem
fontos.
De megvan a saját nézetük, mi a szép és az
értelmes.

Inkább mindent körülményesen és komplikáltan
csinálnak, és azt hiszik
Minél nagyobb a költsékezés fölösleges dolgokra,
annál nagyobb a dicsőség.
Na persze, nem tudnak mást, és jónak gondolják.
Legyen meg az örömük.
És én meg már át fogok jutni valahogy.
Ami jobban nyomaszt, az Ő maga.
A velem való viszonya.
A kapcsolatunk.
Mi van már nekem Őbelőle?
Egészen másképp képzeltem el.
Lényegesen szívesebbnek, személyesebbnek,
boldogabbnak.
De erről ennyit.
Mégis, egészen az elején,
Amikor először találkoztunk,
Akkor Ő megsimogatott engem,
És tele marokkal odatartott nekem egy jó nagy adag
takarmányt,
Ameddig meg nem szelidültem.
És én vidáman galoppoztam át a réteken,
Ha jönni láttam Öt.
Ugyszólván az első szerelem: szabadság, öröm.
Úgy gondoltam, ez így marad.
Mindebből már régen nincs semmi. Meg lettem
kötözve.
Rámborították ezeket a redős ruhákat,
Hogy már csak az arcom és a fülem látszik.
Most már egyáltalán nem vagyok saját magam.
Szeinte alig van már nyoma az egyéni jellegnek és
önkibontakozásnak.
És semmi mező, rét, csak ez a proros, göröngyös
ucta.
„De majd ha megöregszel, más övez fel téged,
Aztán oda visz, ahová nem akarod”-
Ő egyszer ezt mondta.
Tudnom kellett volna.
Tudtam is,
De mégis egészen másképp képzeltem el.
Azt gondoltam: Hiszen Ő előtted megy,
Állandóan a szemed előtt van,
Látod Öt,
És akkor nem lesz túl keseeves a követése.
Hiszen így van a zsoltárban: „De én mindig veled
leszek,
Mert te fogod jobb kezemet.
Tanácsoddal vezetsz engem,
És végül dicsőségbe fogadsz.” (Zsolt, 73,23-24)
De ez most egészen más.
Nem ő fogja a kezemet,
Hanem csak az apostol vezet a kantáron,
Akiben én nem egészen bízom meg,
Hogy valóban átlátja és tudja-e az utat.
A legszívesebben csökönkösködnék és
átkapcsolnék a makacskodásra.
Hiszen ez az én fajtám különleges adottsága.
De hiszen ez mégse sokat segít.
Így aztán tovább kocogok.
Nem látom Öt,

És nem tudom, hová fog engem vezetni.
 Diadalmenet!
 Csak az Ő terhét érzem a hátamon,
 És a lármát és a kiáltozást
 És a hőséget
 És a port
 És a legyeket.
 Furcsa egy csúcspontja az életemnek!
 - Vajon a helyes úton vagyok-e egyáltalán?
 Vajon valóban nálam van-e Ő és gondoskodik
 rólam?
 Vajon nem valami olyanba mentem bele,
 Ami egyáltalán nem helyénvaló?
 Hiszen nem így van-e a zsoltságban:
 „Ne legyetek olyan okatlanok,
 Mint a ló vagy az öszvér,
 Amelynek kantárral és zablával
 Kell fékezni szilajságát.” (Zsolt 32,9)
 Mégiscsak egy öszvér maradtam csupán,
 Függő,
 Megterhelt,
 Magasabb tudás nélkül.
 Vajon át kellett volna ugranom az árnyékomat?
 Többet kellett volna kihoznom magamból?
 Emancipálódnom?
 Másrészt – Ő sem ugrotta át a saját árnyékát,
 Semmit se hozott ki magából, hanem azt mondja,
 Egyáltalán nem tesz semmit, amivel nem bízta meg
 az Atyja.
 És akkor megint itt vagyunk az Igénél,
 Hogy „más övez fel téged, aztán oda visz, ahová
 nem akarod.”
 Egyáltalán, hová viszi most Őt?
 Talán Ő sokkal többet tesz, mint én?
 Tulajdonképpen mégis az Ő útján vagyok.
 És akkor mégsem vagyok egészen bolond.
 Hiszen egy másik zsoltságban is ez áll:
 „Ha keseregne a szívem,
 És sajogna a bensőm,
 Akkor olyan ostoba és tudatlan volnék
 Veled szemben, mint az állat.
 De én mindig veled leszek.” (Zsolt 73,21-22)
 Tulajdonképpen mit akarok még? Mint Nála lenni?
 És a teher a hátamon mégiscsak a legjobb
 bizonyíték,
 Hogy Ő nálam van!
 Mégis csak jobban érzem őt, ez érthető,
 Akkor is, ha nem látom Őt!
 - Jóságos ég, éppen még másokat akartam
 irigyelni,
 Akik körülugrálják Őt és ujjonganak,
 És látják Őt és kiabálnak Neki.
 De ha pontosan meg gondolom,
 Mindannyian távolbb vannak Tőle.
 Ő rajtam ül. Szinte teljesen egy velem.
 Saját testemen viszem Őt körbe.
 Ahová én megyek, ott van Ő.
 Ő garantáltan ott van, ameddig ez a súly a hátamon.
 Ha ledobom Őt, Ő már nincs olyan közel hozzám.

Akkor már csak saját magam hordozom át ezen a
 vidéken,
 És ezeket a komikus ruhákat, amelyek akkor
 értelmetlenné válnának.
 Én számár, majdnem nem jöttem rá,
 Milyen boldog vagyok én.
 Hiszen a zsoltságokban meg van írva:
 „De én mindig veled leszek, te fogod a jobb
 kezem.” (73,23)
 Mi mást akarhatnék? Mint hogy nála, vele legyek.
 És a hátamon érzett teher, igazolja, hogy Ő velem
 van.
 Egyértelműen érzékelem, még akkor is ha
 egyáltalán nem látom Őt.
 Hű ha most akartam másokra irigykedni, akik
 körülötte ugrálnak, ünnepelnek, akik őt látják, és
 odaszólnak neki.
 De ha igazán meg gondolom, mindenki távol van
 tőle, hisz rajtam ül. Szinte egyek vagyunk.
 AZ én testemen hordozom Őt.
 Bárhova ahova megyek, Ő is ott van.
 Biztos, hogy itt ül rajtam, hisz súlyát a hátamon
 érzem.
 Ha ledobnám, nem lenne ennyire közel, csak ezeket
 a vicces ruhadarabokat hordoznám össze vissza,
 aminek semmi értelme.
 Hát akkor inkább, bárhova elviszem,
 Jaj, én buta számár, hát milyen boldog is vagyok
 én.

/ egy ismeretlen szerzetes, Virágvasárnapi
 elmélkedése. – 1978 fordították a Segítő Nővérek/

- mennyire vagy egységben a számár
megfontolásaival?
- ízlelgesd a szöveget, húzd alá a neked
szóló mondatokat.
- gondolj vissza, hány éve vagy Krisztus
hordozó?
- most, hogy van a szíved, amikor tudatosul,
hogy soha nem vagy egyedül?